

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

I. V.

proti
žalované

zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2017, č. j. MV-127259-6/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 8. 12. 2016 do 8. 6. 2017. Dne 5. 6. 2017 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení ve formě zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“). Ministerstvo vnitra následně usnesením ze dne 4. 7. 2017, č. j. OAM-14828-3/ZM-2017, řízení o žádosti podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona zastavilo (dále jen „prvostupňové usnesení“), neboť žalobce žádost podal již v době, kdy k tomu nebyl oprávněn (opožděně); zákon o pobytu cizinců totiž v § 47 odst. 1 stanovil, že žádost může být podána nejpozději 30 dnů před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty.
2. Žalobce při podání žádosti uvedl, že žádost podává opožděně z důvodu, že ho na informační lince Ministerstva vnitra informovali, že nejdříve volný termín, na který se může objednat je právě až 5. 6. 2017. Žalobce proto požádal o prominutí zmeškání podání žádosti ve smyslu § 41 správního řádu. Ministerstvo vnitra v prvostupňovém usnesení konstatovalo, že aplikace § 41 správního řádu je vyloučena, jelikož zákon o pobytu cizinců obsahuje speciální úpravu obsaženou v § 47 odst. 3, která hovoří o *překážkách nezávislých na vůli žadatele*. Podle Ministerstva vnitra žalobcem uváděná skutečnost takovouto překážku nepředstavuje, neboť žalobce se k podání žádosti mohl dostavit bez objednání nebo ji mohl zaslat poštou.
3. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 11. 2017, č. j. MV-127259-6/SO-2017, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“). Nad rámec prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce byl povinen příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, rovněž to, které stanoví, kdy může o prodloužení pobytového oprávnění žádat, znát. Zákon poskytuje k podání žádosti dostatečně dlouhou dobu; žalobce neměl její podání ponechávat až na dobu, kdy k tomu již nebude oprávněn. Skutečnost, že uvedená lhůta byla s účinností od 15. 8. 2017 zrušena, nic nemění na tom, že v době podání žádosti a rozhodování Ministerstva vnitra zákon takovou lhůtu stanovil. Ministerstvo vnitra nemělo možnost se od ní odchýlit. Žalovaná rovněž konstatovala, že rozhodnutí podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců je procesním rozhodnutím, při kterém se nezkoumá přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života.
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 30. 11. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že žalovaná nedostatečně a nesprávně interpretovala neurčitý právní pojem „*důvody nezávislé na vůli cizince*“. Zákon o pobytu cizinců je značně složitý právní předpis, ve kterém je těžké se orientovat, proto uplatnění zásady *neznalost zákona neomlouvá* není úplně patřičné. Žalobce vycházel z praxe Ministerstva vnitra, podle které je třeba žádosti podávat osobně na základě předchozího

objednání. Žalobce nevěděl o tom, že by žádost mohl podat poštou. Žalobce by očekával, že ho příslušný pracovník na objednáci lince upozorní na skutečnost, že nabízený termín pro něj není včasný. Vzhledem k této telefonické komunikaci, při které byl žalobce identifikován osobními údaji i číslem cestovního dokladu, byl žalobce v dobré víře, že přidělený termín bude vyhovovat zákonným kritériím.

6. Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že lhůta podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla s účinností od 15. 8. 2017 zrušena. Žádost o prodloužení zaměstnanecké karty lze tedy nově podat až do dne, kdy platnost pobytového oprávnění vyprší.
7. Zadruhé žalobce namítá, že svým rozhodnutím správní orgány nepřiměřeně zasáhly do právního postavení žalobce, který v ČR vystudoval vysokou školu v oboru chemie a následně nastoupil do zaměstnání ve svém oboru. Ve společnosti Apigenex s.r.o. je významnou posilou týmu vědeckovýzkumných pracovníků a má na starosti důležité projekty. Zastavení řízení o žádosti žalobce (a tedy de facto ztráta pobytového oprávnění) je zcela nepřiměřené vzhledem k formálnosti pochybení žalobce (opožděné podání žádosti).
8. Zatřetí žalobce namítal porušení § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce je s ohledem na uvedené ustanovení mezinárodní smlouvy nepřijatelné, aby se správní orgány – byť to zákon výslovně nestanoví – nezabývaly hodnocením zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se odvolává na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která se týkala ochrany práv soukromého a rodinného života cizinců, kteří byli vyhoštěni.
9. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 1. 2018 zopakovala argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákon o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání prvořádkového usnesení, *[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
13. Podle § 47 odst. 1 zákona ve znění účinném ke dni podání žádosti, *[ž]ádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.

14. Podle § 47 odst. 3 zákona ve znění účinném ke dni podání žádosti, [z]abrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
15. Městský soud předně nemohl přisvědčit první žalobní námitce. Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že za „důvod na vůli cizince nezávislý“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 - 32). Za takový důvod na vůli cizince nezávislý shledal například nemoc, resp. dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31), nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na svém manželovi (rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62).
16. V posuzovaném případě žalobce tvrdí, že žádost podal opožděně proto, že termín schůzky na Ministerstvu vnitra, na které hodlal podat žádost, mu byl stanoven až na dobu, kdy již žádost v souladu s § 47 odst. 1 zákona podat nemohl. Žalobce nicméně spoléhal na to, že stanovení termínu reflektuje podmínky k podání žádosti stanovené zákonem.
17. Městský soud k tomu ve shodě s žalovanou uvádí, že ani okolnost, jaký termín si – s ohledem na aktuální časové kapacity Ministerstva vnitra – žadatel k podání žádosti prostřednictvím infolinky domluví, nic nemění na jednoznačném znění § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovil lhůtu, ve které mohla být příslušná žádost podána. Sjednání termínu k podání žádosti je prostým administrativním úkonem, při kterém správní orgán nezkoumá splnění zákonných podmínek pro podání žádosti (k tomu dochází až v rámci řízení o podané žádosti). Žalobce tedy nemohl bez dalšího spoléhat na to, že mu tento prostý administrativní úkon garantuje perfektnost jeho žádosti (z hlediska včasnosti jejího podání); naopak, měl se řídit platnou právní úpravou. V rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, Nejvyšší správní soud uvedl (bod 20): „Nesprávné povědomí stěžovatelky o právní úpravě a o možnosti podat žádost, aniž by byla zcela kompletní, však není ve smyslu výše uvedené právní úpravy a citované judikatury objektivním důvodem, který jí zabránil podat žádost včas.“ Lze tedy uzavřít, že neznalost zákona či nedůvodné očekávání spojené s prostým objednáním termínu schůzky na Ministerstvu vnitra, nelze považovat za „důvod na vůli cizince nezávislý“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona. Městský soud ve shodě s žalovanou uvádí, že žalobce mohl žádost podat i jiným způsobem (sjednání schůzky není bezpodmínečnou podmínkou k podání žádosti).
18. Skutečnost, že omezení možnosti podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 47 odst. 1 (nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti) bylo s účinností od 15. 8. 2017 zrušeno, na posouzení věci nic nemění. Novela č. 222/2017 Sb., která uvedenou změnu přinesla, v přechodném ustanovení uvedeném v čl. II bod 1 stanoví, že [ř]ízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce podal předmětnou žádost ještě v době, kdy uvedená novela nebyla v účinnosti.

19. Druhou a třetí žalobní námitku městský soud posoudil společně, neboť obě dvě se dotýkají téhož, tedy skutečnosti, že žalovaná a Ministerstvo vnitra při svém rozhodování nezohlednily nepřiměřenost zásahu do soukromé, rodinného a profesního života žalobce. Městský soud konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, pokud tyto okolnosti při svém rozhodování nezohlednily. Odkazuje přitom plně na dřívější judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017-27, ve kterém soud uvedl následující (bod 10 rozsudku): „*Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něhož bylo řízení o stěžovatelčině žádosti zastaveno, správními orgány povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Správní orgán řízení zastavil, neboť žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla podána opožděně. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. V takovém případě nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Správní orgány proto neměly povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.*“
20. Odkaz žalobce na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jej interpretující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva je nepřipadný. Uvedená judikatura – jak sám žalobce uvádí – se týkala rozhodování o vyhoštění cizince (se který je spojena bezprostřední povinnost opuštění území, rovněž obvykle spojená s nemožností návratu, alespoň po určitou dobu). S takovým rozhodnutím z hlediska důsledků, které má, a s ohledem na další možný postup cizince (možnost podání nové žádosti o pobytové oprávnění), ale rozhodnutí podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není srovnatelné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitk důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.